Схилюсь на коліна, о царю, я перед твоєю труною,
Ім'я твоє слізьми омию, посивілий в битвах герою!
Ах, чом же святій твоїй тіні не можна вернути життя,
Щоб Картлі нову ти побачив, своє найдорожче дитя!

Схилюсь перед словом пророчим царсько?го твого заповіту,
Яким напутив перед смертю ти Картлі, жалобою вкриту.
Так! Царственний помисел світлий здійснився тепер назавжди,
І ми, твої діти, вкушаєм його смаковиті плоди.

Вертають сини твої рідні, недолею гнані по світу,
Приносять з собою вітчизні і вісті відрадні, й освіту.
Душа мандрівців полум'яних, що повна любові й снаги,
Горінням своїм розтопила суворі північні сніги.

Вертаються діти додому з коштовним і добрим насінням —
Багатий врожай з нього буде під неба гарячим промінням...
Колись владувала тут шабля грузинського войовника,
Тепер же керує правилом незбройна і мирна рука!

Вже серцеві Грузії годі Каспійським тривожитись морем,
Вже миру її не турбує воно гуркотінням суворим,
І хвилями Чорного моря не ворог запеклий пливе,
А наші брати припливають до нас на спіткання нове.

Хай буде й мир, і пошана, о царю, святій твоїй тіні!
Ти духом своїм надихаєш ІверіїЗ давні твердині.
Премудрість твого заповіту відчула грузинська земля,
І, складену з сліз всенародних, гробницю твою прославля.

2 Ірaклій II (1716-1798) — грузинський цар і полководець, поборник об'єднання Грузії та Росії.
З Іверія — Грузія.